

Casa la țară e pustie

Eugenia Calancea

Totul s-a schimbat, nimic nu e ca atunci,
Când aveam iarbă verde-n lunci,
Mai e câte-un nuc ce-n curte străjuiește
Și de departe îl văd cum mă privește.

Acum casa la țară e pustie și iarba uscată,
Acolo e și cărarea ce-a rămas uitată,
Iar jos e salcia aproape de izvor,
Dar stă aplecată și plânge al nostru dor.

Curge ușor pârâul, apa-i puțină-n curs,
Un pic de iarbă este, dar copacii s-au dus,
Aici la izvor e miros de primăvară
Ș-aș vrea din nou să fie ca odinioară.

Ograda țărănească e tristă și mahnită,
În casă e sobru și veranda prăfuită,
Prispa dărâmată plânge amintiri șuvoi,
Că bunicii de mult au plecat de la noi.

Fotografia din cui e îngerul meu,
Mă uit la ea, știu că mă va păzi mereu,
Am să vin mai des pe acest pământ,
Nimic nu voi uita, le voi purta în gând.